

ware uitgegaan met het plan . . . ? — Maar de hemel zij dank, die vrees werd niet bewaarheid; want hetzelfde oogenblik trad deze de kamer binnen met de mededeeling dat de doornwond haar nog steeds kwelde en ze dus ook heden

De rest werd niet gezegd, terwijl zij zich weder haastig verwijderde.

Die toeleg van gisteren om haar te mijden en nu weder die overhaaste aftocht — Alma begreep er niets van. Heel lang dacht ze er echter niet over na.

Grootvader en Barbarina waren ook reeds lang op. Grootvader zat in de kleine werkplaats te midden zijner vogelkooien. Barbarina lag geknield aan de beek en naar hartelust plassende.

Ilma was onzichtbaar

Alma wist niet beter te doen dan zich neder te zetten op de vacante tuinbank. Haar gedachten waren natuurlijk elders.

— Zij had Jaromir beloofd heden weder te keeren. 't Is waar die toezegging was niet gemeend, mocht niet gemeend zijn. Doch nu ze niettemin geschied was — O, wat te doen, blijven of gaan?

Heur mooie oogen, in de laatste dagen zoo onrustbarend groot, richtten zich omhoog.

Alle bladeren wuifden naar het zuiden, naar het elfenbosch. Helaas! Zij waren gevangen, anders waren ze aanstonds heengevlogen in gindsche richting, evenals de vrije zomerwolkjes boven hen.

Die verzameling van gekartelde wolkstrepen scheen haar een weerkaatsing te wezen van het zeestrand bij eb.

Hoe gaarne zou ook Alma zijn mede gevlogen! . . .

Onophoudelijk bleef zij denken aan de afspraak die zoo strookte met heur verlangen. — Voldeed zij aan die begeerte, dan pleegde zij wederom bedrog; werd op het bedrog van gisteren geen nieuw bedrog gestapeld, dan maakte zij zich schuldig aan een logen. Was het laatste minder erg dan het eerste? . . . Hoe vaak zij die vraag echter herhaalde, zij vermocht er geen volmondig neen op te laten volgen.

En terwijl ook bij haar de gnomen aan het blakeren en hameren schijnen, komt zij eensklaps tot de ontdekking dat haar zuster Jaromir toch niet zoo lief heeft als ze tot heden meende. Zou Ilma zich anders door een weinig pijn laten weêrhouden tot hem te gaan? Neen, voorzeker, Ilma beminde heur vriend al heel weinig, veel minder dan Jaromir haar. O, waarom had zij — Alma — hem niet het eerst ontmoet? Dan waren allen gelukkig geweest en niemand had zich iets te verwijten gehad. Wie was hier eigenlijk de schuldige: Alma, of het toeval, dat in zijn luim alles zoo dwaas bestierd had?

Die laatste overleggingen deden haar heur handelwijze veel minder zwart beoordeelen dan ze tot nu toe gedaan had. Ze vermocht weêr vrij en vol adem te halen. Ze voelde zich ontheven van een looden gewicht.

Doch die ontheffing was maar tijdelijk. Weldra begon het gewicht opnieuw te drukken, tot het haar eindelijk en ten laatste wederom martelde met zijn volle zwaarte.

.Zij kon het niet langer uithouden onder den wingerd